

Posudek bakalářské práce „Místo pro knihu v životě a díle Bohumila Hrabala“

Diplomant: Vojtěch Šícha

Vedoucí práce: Mgr. Blanka Vorlíčková

Oponent práce: PhDr. Richard Khel, CSc.

Klasifikace: výborný

Jak již název sám napovídá, práce je věnována četbě, knihám a papíru a jejich roli v Hrabalově existenci, což se autor snaží vždy podepřít názornými příklady. Přestože v zadání přímo konkrétně nezmiňuje snahu věnovat se “pátrání” po Hrabalově knihovně, která by byla velkým důkazem o Hrabalově čtenářství, je z práce patrná vedle snahy podat co nejucelenější obraz Hrabala – čtenáře, obraz, který o jeho čtenářství co nejvíce vypovídá také snaha o seskupení dostupných (často neznámých) informací, které by mohly alespoň z části nastínit obraz Hrabalovy knihovny.

Autor si, jak uvádí v předmluvě, zvolil Bohumila Hrabala z důvodu příležitosti výročí jeho úmrtí, faktem však je, že kdyby neměl bližší vztah k tomuto autorovi jako člověku i autorovi, jen těžko by vznikla práce takto svižná a živá. Jde po stopách knih a četby v Hrabalově životě a vychází i z primárních pramenů, dají-li se tak nazvat osobní rozhovory s lidmi, kteří Hrabala znali a jejichž zachycení je velmi důležitým přínosem práce. Tyto informace jsou totiž často zachyceny pouze v paměti těchto pamětníků, je třeba z nich “vytěžit” co nejvíce. Šícha sám v úvodu píše, že “vzpomínky z rozhovorů s pamětníky, přáteli a spolupracovníky dodávají práci na autentičnosti”. A tímto pojetím uchopení celé práce vysvětluje i občasnou “prozaičnost” textu, které si je jako autor vědom, třebaže povětšinou se snaží předat získané poznatky objektivním jazykem (myslí se tím zřejmě “vědecktější” forma textu). Jako vedoucí práce jsem této odchylce krom občasných “ukrocení” příliš beletrizujících výrazů nebránila, neboť jsem uznala za vhodné udržet autorův osobitý styl psaní, který měl takto švih a obsahovou jednodušnost. Práce pojednává o životě a osobní knihovně spisovatele, její styl je tedy podle mne možno zvolit trochu “originálnější” nežli při psaní vědecké práce např. na technické téma. Je škoda, že se nakonec nepodařilo Šíchovi vidět osobně knihy, které se nacházejí v držení p.Mazala, třebaže mu to až do poslední chvíle tento slíboval. Vytěžil však z rozhovorů s p.Mazalem množství informací, které jsou novým příspěvkem k tématu “Bohumil Hrabal literární i neliterární”. Seznam knih, které měl podle informací, které Šícha shromáždil, Hrabal ve své “knihovně”, je cenným, třebaže neúplným vodítkem.

Šícha se soustředí na momenty čtení a knihy již v Hrabalově životopisu na počátku své práce, který je pojat velmi stručně a má takto v práci své místo. Ve své práci podal zcela nové pojetí Hrabalovy osobnosti, které bude jedinečným pramenem ke zkoumání hrabalovské tematiky. Zachycuje osobní momenty z Hrabalova života ve sběrných surovinách, jeho zachraňování knih, Hrabalův silný “výtvarný pud”, který se vázal i ke knihám, které považoval natolik důležité, že je nosily stále při sobě. Účtenky a psací stroje, které Hrabala fascinovaly, jeho práce s tištěnými materiály, Hrabalovy artefakty, “papírový” pohled na Hrabalovy rukopisy a jeho styk s nakladateli jsou prvky, které podporují nový pohled na Bohumila Hrabala. Pokud se věnuje Hrabalovi jako autorovi, nenahlíží ho pohledem literárního vědce, ale všímá si papíru a úlohy knihy v jeho tvorbě.

V zadání práce si Vojtěch Šícha stanovil pouze rámcový program své práce, chystal se totiž podle jeho slov především na zpracování potenciálu, který skýtají dosud nevyužité prameny informací o Bohumilu Hrabalovi. Podle mne svého předsevztří poměrně dostal, navrhuji práci k obhajobě jako výbornou.

V Praze 30.8.2007

Blanka Vorlíčková

